

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **V. P. B.**, narozený „X“, státní příslušnost: Vietnam,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2019, č. j. CPR-17611-8/ČJ-2019-930310-V237,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 19. 9. 2019, č. j. CPR-17611-8/ČJ-2019-930310-V237, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 20. 2. 2019, č. j. KRPU-184525-36/ČJ-2018-040026-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a zároveň stanovena doba 5 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Počátek této doby byl určen v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, přičemž doba k jeho vycestování z území České republiky byla podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 40 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Konečně bylo podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců vysloveno, že se na žalobce nevztahují důvody stanovené v ust. § 179 zákona o pobytu cizinců znemožňující mu vycestovat. Zároveň navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce předně namítl, že žalovanou stranou nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno v ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaná strana porušila i ust. § 50 odst. 3 správního řádu, když sice důkladně zjistila všechny rozhodné skutečnosti v neprospěch žalobce, ale opomněla zjišťovat skutečnosti i ve prospěch žalobce. Rovněž žalovaná porušila ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když nedbala, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.
3. Uvedl, že forma opatření a délka uloženého správního vyhoštění je nepřiměřená okolnostem daného případu a odporuje správním zásadám proporcionality a právní jistoty. Konstatoval, že na území pobýval nelegálně pouze čtyři dny, se správními orgány spolupracoval a pravdivě vypovídal. Namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť správní orgány při ukládání sankce nezohlednily a neučinily úvahu, nanejvýš povrchní, o přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, potažmo jeho syna, k čemuž sdělil, že na českém území již pobývá dlouhou dobu, má zde vytvořené zázemí a vazby, má zde syna R. B. narozeného v roce ..., jenž je občanem České republiky, s nímž sice nežije ve společné domácnosti, avšak projevuje o něj zájem, je s ním v pravidelném kontaktu a platí na něj výživné. Jelikož mu bylo uloženo správní vyhoštění, bude tak jeho kontakt se synem po nějakou dobu omezen, což považoval za nepřiměřené s ohledem na jeho provinění.
4. Na podporu svých tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 39/2007-72, judikaturu Evropského soudu pro lidská práva Moustaquim proti Belgii, rozsudek ze dne 18. února 1991, Series A, č. 193; Boulitif proti Švýcarsku, stížnost č. 54273/00, ECHR 2001-IX, a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná předložila soudu správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž sdělila, že žalobní body nejsou opodstatněné a v podrobnostech odkázala na odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Konstatovala, že skutkový stav byl náležitě zjištěn a nebyla zjištěna procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Navrhla, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a zástupce žalobce do dvou týdnů od doručení výzvy s takovým projednáním věci nevyjádřil svůj nesouhlas, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.
7. Napadené rozhodnutí žalované i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (dle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
9. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 17. 9. 2018 se ke správnímu orgánu prvního stupně dostavil žalobce se svým zástupcem s žádostí o legalizaci pobytu, přičemž se prokázal cestovním dokladem č. „X“, v němž byl vylepen výjezdní příkaz č. „X“ s dobou platnosti do 13. 9. 2018 vydaný Ministerstvem vnitra, odbor azylové a migrační politiky. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce nedisponoval žádným platným vízem či povolením k pobytu. Na základě těchto zjištění správní orgán prvního stupně v předmětné věci uzavřel, že žalobce pobývá nejméně od 14. 9. 2019 na území Česka v rozporu se zákonem o pobytu cizinců. Žalobce rovněž předložil rodný list ze dne 30. 11. 2016, z něhož bylo patrné, že je otcem nezł. českého státního občana R. B. narozeného dne ...
10. Oznámením o zahájení správního řízení ze dne 17. 9. 2018 bylo správním orgánem prvního stupně proti žalobci zahájeno řízení o správním vyhoštění na základě skutečnosti, že pobývá na území České republiky bez pobytového oprávnění.
11. Součástí správního spisu bylo rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 13. 7. 2018, č. j. MV-62917-4/SO-2018, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 21. 4. 2018, č. j. OAM-18917-22/PP-2016, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť žalobce nebyl rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v ust. § 15a zákona o pobytu cizinců.
12. V rámci správního řízení byl proveden dne 2. 10. 2018 výslech žalobce, při němž žalobce mj. uvedl, že do Česka přicestoval v květnu 2008 za účelem podnikání. Má zde dceru L. F. narozenou v roce 2014, která žije se svou matkou v Teplicích, a syna R. B. narozeného v roce „X“, vůči němuž má vyživovací povinnost, který žije u pěstounů v Děčíně, jelikož matka je toho času ve vězení. S matkami L. ani R. není v kontaktu. Od roku 2011 bydlí na shora uvedené adrese. Regulérní zaměstnání nemá, jelikož nemá živnostenské oprávnění, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

avšak vypomáhá svým krajanům z Vietnamu za menší obnos. O pěstunech svého syna neví žádné podrobnosti. Svého syna nikdy neviděl. Posílá mu výživné, ale nepečuje o něj, protože neovládá takové schopnosti. Svou dceru L. viděl několikrát v roce 2014, nyní však neví, kde bydlí. Češtinu neovládá. Z území nevycestoval, jelikož respektuje svoji vyživovací povinnost vůči synovi, která mu byla uložena Okresním soudem v Děčíně. Konstatoval, že ve Vietnamu nemá žádný majetek, deset let tam nebyl a žije zde jeho matka a otec, s nimiž je občas v kontaktu. Ve vycestování mu brání především vazba na jeho syna.

13. Součástí správního spisu je rozsudek Okresního soudu v Děčíně ze dne 17. 8. 2017, č. j. 16 Nc 461/2017-17, jímž bylo mj. určeno, že není třeba souhlasu žalobce k osvojení nezletilého R. B, neboť žalobce o dítě neprojevoval opravdový zájem a zájem takový, jaký předpokládá vztah rodiče a dítěte.
14. Dne 26. 11. 2018 byla vyslechnuta M. B. – pěstounka R. B., jež mj. sdělila, že od žalobce neobdržela žádné finanční prostředky, a to ani na narozeniny nezpl. R. B. Žalobce viděla pouze třikrát při soudních jednáních, nikdy ji nekontaktoval a svého syna nikdy neviděl.
15. Dále z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalovaná si před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí ve věci opatřila závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 15. 1. 2019, č. j. KRPU-184525-33/ČJ-2018-040022-SV, v němž bylo konstatováno, že vycestování žalobce do Vietnamské socialistické republiky je možné, jelikož mu v tom nebrání žádné důvody ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Stanovisko se shodným závěrem ze dne 18. 7. 2019, č. j. MV-66749-2/OAM-2019, si obstaral žalovaný pro řízení o odvolání.
16. Součástí správního spisu je rovněž Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vietnam, ze dne 24. 8. 2018, a Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vietnam, ze dne 31. 5. 2019
17. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce spočívající v tvrzeném nedostatečném zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů.
18. Dle ust. § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
19. Dle ust. § 50 odst. 3 správního řádu vyplývá, že správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
20. Z citované právní úpravy plyne, že řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je ovládáno zásadou vyšetřovací. Současně je zde zdůrazněna i zásada objektivního a nestranného přístupu, podle níž je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti, jak ostatně dovodil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013-69 (všechna rozhodnutí NSS dostupná na www.nssoud.cz).
21. V daném případě je však soud přesvědčen, že žalovaná strana postupovala v předmětné věci tak, aby zjistila všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce. Žalobci byla navíc dána možnost uvést veškeré skutečnosti, které považuje za důležité, a mohl v tomto smyslu i předložit důkazy. Soud má za to, že žalovaná strana přihlížela ke

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

konkrétním okolnostem tohoto případu. To, že zjištěné okolnosti žalovaná strana vyhodnotila v neprospěch žalobce, ještě neznamená, že tím porušila základní zásady správního řízení. K tvrzenému porušení ust. § 3 a ust. § 50 odst. 3 správního řádu v případě žalobce nedošlo. Žalobce ostatně ani v žalobě neuváděl, které konkrétní skutečnosti v jeho prospěch nebyly ve správním řízení zjištěny.

22. Žalovaná strana nikterak nepochybila, pokud uzavřela, že na žalobce nelze pohlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dle tohoto ustanovení totiž platí, že se za rodinného příslušníka občana Evropské unie považuje rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje, kdy při posuzování skutečné péče se zohledňuje zejména skutečná fyzická rodičovská péče, kterou nemohou nahradit ani občasná návštěvy. V daném případě přitom žalobce neprokázal, že skutečně pečuje o svého syna R. B., jehož je žalobce dle rodného listu otcem, kterýžto byl svěřen do péče pěstounů, a to bez souhlasu žalobce, který byl nahrazen rozhodnutím soudu, jenž konstatoval, že žalobce o dítě neprojevuje opravdový zájem a zájem takový, jaký předpokládá vztah rodiče a dítěte. Sám žalobce uvedl, že nemá schopnosti se o dítě postarat, nikdy jej neviděl, nezná jeho zdravotní stav a pěstounka sdělila, že žalobce na svého syna nikterak finančně nepřispívá. Ve správním řízení tvrzené otcovství k L. F. žalobce nikterak nedoložil, když žalobce předložil pouze rodný list L. H., kde však žalobce jako otce uveden nebyl. Z tohoto důvodu žalovaná strana nemohla porušit ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jak neopodstatněně namítal žalobce.
23. Dále se soud k námitce žalobce zabýval přiměřeností dopadů napadených rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, a to zejména s ohledem na jeho rodinné vazby k nezletilému synovi, délku jeho pobytu na území České republiky a chování v rámci správního řízení, to vše v reflexi závažnosti protiprávního jednání, kterého se dopustil, a to v podobě čtyřdenního nelegálního pobytu, kdy mu byl v minulosti vydán výjezdní příkaz.
24. Dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
25. Dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zohlední správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
26. Dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.
27. V právě přezkoumávaném případě bylo žalobci uloženo správní vyhoštění pro naplnění díkce ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, které měl naplnit tím, že na území České republiky nejméně od 14. 9. 2018 do 17. 9. 2018 pobýval neoprávněně bez víza či platného oprávnění k pobytu. Uvedená skutečnost přitom musela být žalobci známa, když věděl, že pobývat na území České republiky může jen do doby 40 dní od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.
Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

28. Jmenovaný právní předpis nicméně v ust. § 119a odst. 2 ve spojení s ust. § 174a odst. 1 stanoví správním orgánům povinnost zabývat se možnými dopady rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince. Při přezkumu tohoto zásahu je přitom podle soudní praxe Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, dostupný na www.nssoud.cz) nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura pak jednoznačně konstatuje, že v rámci správního vyhoštění se prostřednictvím principu proporcionality vyvažují zájmy cizince na jedné straně a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé (srov. např. rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, či rozsudek ze dne 3. 10. 2014 ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, stížnost č. 12738/10).
29. V rámci hodnocení dopadů rozhodnutí musí soud zohledňovat zejména následující hlediska: 1. povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), 2. délku pobytu cizince v hostitelském státě, 3. dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, 4. rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát, 5. imigrační historii dotčeného cizince (např. porušení imigračních pravidel v minulosti), 6. věk a zdravotní stav dotčeného cizince, 7. rodinnou situaci stěžovatele (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), 8. skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý, 9. počet dětí a jejich věk, 10. rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen. Všechna uvedená kritéria je pak třeba, jak bylo vysloveno např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014-42, či rozsudku ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014-41 (obou dostupných na www.nssoud.cz), a jak plyne i z judikatury ESLP, především z rozsudku velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, ve věci Üner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Potud tedy soud souhlasí s názorem, jenž žalobce vyslovil s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 39/2007-72, v žalobě, že případné zjištění nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do sféry cizince znamená pro správní orgány absolutní překážku ve věci správní vyhoštění vydat.
30. V daném případě však shora uvedená kritéria správní orgány přezkoumávaly, nicméně k závěrům o nepřipustnosti vyhoštění nedospěly, proto obecně formulovaná námitka žalobce, že zásah do soukromého a rodinného života hodnotily pouze povrchně, je zcela nepřipadná. Žalovaná se sice výslovně nezabývala přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, tyto úvahy však ve svém rozhodnutí detailně rozvedl správní orgán prvního stupně (viz zejm. s. 4-6 jeho prvostupňového rozhodnutí ze dne 20. 2. 2019), přičemž žalovaná se s těmito úvahami plně ztotožnila. Soud v takovém postupu správních orgánů neshledává žádné pochybení, neboť rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek, což zopakoval i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 As 301/2015-45, shrnující formulací „...[p]odle ustálené soudní judikatury (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 AfS 16/2003 - 56, rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, či rozsudek ze dne 13. 3. 2014, č. j. 9 AfS 74/2013 - 46) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek.“ S ohledem na závěry shora odkazované judikatury Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soudu při posuzování námitky o nedostatečném odůvodnění rozhodnutí žalovaného tak soud pochopitelně bral v potaz i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jež bylo v daném případě velmi podrobné, přičemž správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí výslovně vypořádal i s otázkou přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Na základě uvedeného soud vyhodnotil žalobou napadené rozhodnutí za dostatečně odůvodněné, a to i pokud se jedná o závěr přípustnosti vyhoštění žalobce vzhledem k dopadům do žalobcova soukromého a rodinného života.

31. Dále soud uvádí, že se plně ztotožnil se závěry žalované strany o tom, že zákaz vstupu žalobce na území členských států Evropské unie na dobu pěti měsíců nepředstavuje nepřiměřený a neadekvátní zásah do jeho rodinného a soukromého života vzhledem k výše zjištěným okolnostem. Soud v tomto směru připomíná, že zákaz vstupu žalobce na území členských států Evropské unie na dobu pěti měsíců byl uložen při spodní hranici zákonného rozmezí, když bylo možné za porušení ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 uložit zákaz vstupu až na dobu tří let. Soud se plně ztotožnil s posouzením přiměřenosti uložené sankce žalobci, které správní orgány podrobně odůvodnily na str. 4-6 prvostupňového rozhodnutí a na str. 7-8 napadeného rozhodnutí.
32. Na tomto místě soud směrem k žalobci připomíná, že stanovení doby, na kterou je cizinci uloženo vyhoštění, je věcí uvážení správního orgánu, soud přitom v takové situaci přezkouvává pouze, zda správní orgány nevybočily z mezí a hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004-43). V nyní projednávané věci správní orgány uvedly, jaké skutečnosti vzaly při rozhodování o délce vyhoštění v úvahu. V souvislosti se vším, co bylo uvedeno, proto soud nehodnotí zásah správního vyhoštění v trvání pěti měsíců do rodinného a soukromého života žalobce jako nepřiměřený, a proto neshledává tuto námitku důvodnou. Nadto soud připomíná, že z podkladů získaných ve správním řízení vyplývá, že žalobcem jediný tvrzený rodinný vztah otcovství k nezl. R. B. je nanejvýš formální povahy, žalobce jej nikdy neviděl a ani nejevil vážnou a upřímnou snahu pečovat o něj.
33. V návaznosti na právě uvedené soud neshledal rovněž jako opodstatněnou námitku žalobce o tom, že uložená délka jeho správního vyhoštění nebyla žalovanou stranou přezkoumatelně zdůvodněna. Uloženou délkou jeho správního vyhoštění se správní orgán prvního stupně pečlivě a detailně zabýval na str. 4-6 odůvodnění svého rozhodnutí a žalovaná tak učinila na str. 7-8 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůvodnění uložené délky správního vyhoštění žalobce, jak učinily správní orgány obou stupňů, soud považuje za dostatečné, když z jejich strany bylo náležité a přílehlavě argumentováno skutkovými i právními okolnostmi případu. Ohledně námitky žalobce, že správní orgán prvního stupně a žalovaný dostatečně nezkoumali přiměřenost napadeného rozhodnutí s ohledem na možný zásah do rodinného a soukromého života žalobce, soud opětovně odkazuje na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 As 301/2015-45, pojednávající o tom, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek. Rovněž je třeba upozornit na skutečnost, že nelze zaměňovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí za nesouhlas s právním hodnocením zjištěného skutkového stavu.
34. Lze tak uzavřít, že správní orgány obou stupňů zohlednily veškerá zákonem vyžadovaná kritéria pro uložení správního vyhoštění, včetně posouzení jeho přiměřenosti z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, pečlivě zvážily okolnosti daného případu a správně se s nimi vypořádaly i v odůvodnění svých rozhodnutí, když z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i napadeného rozhodnutí je dostatečně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zřejmé, jakými úvahami se tyto správní orgány řídily a z jakých podkladů vycházely. Z tohoto důvodu proto soud žalobu z pohledu uplatněných žalobních námitek ve výroku I. rozsudku jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

35. Současně pak podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 29. listopadu 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.